

MISTERIS AL TREN

**Assassinat a
l'Estrella del Safari**

Estrella Polar

M. G. LEONARD
I SAM SEDGMAN

MISTERIS AL TREN
ASSASSINAT A L'ESTRELLA
DEL SAFARI

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Murder on the Safari Star*
© M. G. Leonard i Sam Sedgman, 2021
© de la traducció: Anna Puente i Llucià, 2022
Il·lustració de la coberta: Fernando Vicente
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Publicat per primera vegada en anglès el 2021 per Macmillan Children's Books, una divisió de Macmillan Publishers International Limited.

Primera edició: març del 2022
ISBN: 978-84-1389-208-5
Dipòsit legal: B. 2.078-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

Nadal a Crewe

—Pssst, Hal! Estàs despert?

En Hal es va incorporar al llit i va parpellejar, amb els ulls somnolents. La seva habitació estava a les fosques, però li arribava olor de cafè. Una silueta amb pijama de ratlles diplomàtiques estava dreta al llindar de la porta, il·luminada des de darrere per la claror del replà.

—Oncle Nat? —En Hal es va posar de genolls d'un salt, boig d'alegria—. Has vingut!

—Bon Nadal, Hal.

En Hal va encendre el llum, que va revelar les targetes nadalenques de la seva tauleta de nit, escrites per la Lenny, la Hadley i en Mason, les amistats que havia fet en els seus viatges amb tren. L'escriptori que hi havia als peus del llit estava tot cobert d'esbossos ràpids de la seva família, la seva gossa i trens. Molts molts trens. Arrambats a la paret, al costat d'una pila de quaderns d'esbossos en equilibri precari, hi havia llaunes i pots de melmelada plens a vessar de llapis, retoladors i pinzells. A en Hal li encantava dibuixar, i el seu moment preferit per fer-ho era quan viatjava amb tren amb l'oncle Nat.

El musell negre i brillant de la gossa d'en Hal, la Bailey, va passar pel costat de l'oncle, panteixant. Va pujar al llit a empentes i rodolons, eufòrica, amb els ulls blaus brillants i la llengua fora, ben atenta.

—Bailey, toca el dos! Ecs, no! —va protestar en Hal, quan la gossa blanca i peluda va començar a llepar-li la cara.

L'oncle Nat va esclafir a riure.

—Em pensava que les criatures us llevàveu a trenc d'alba, el matí de Nadal.

—Quina hora és?

—Les sis. —L'oncle Nat va fer un glop de la tassa de cafè—. La Bev m'ha dit que et vingués a fer un toc. Em penso que el Pare Noel ha passat per casa.

En Hal va deixar anar un crit d'alegria. Havien transcorregut dos mesos des de la seva aventura al Cometa California i, malgrat que intentava no fer-se il·lusions respecte a un altre viatge amb tren havent passat tan poc temps des del darrer, la idea de tornar a viatjar amb el seu oncle feia que li esclatessin uns llampecs d'emoció a l'estómac. Va córrer escales avall, amb l'oncle Nat i la Bailey trepitjant-li els talons.

—Bon Nadal, torronet —li va dir la mare amb veu suau. A coll hi duia l'Ellie, la germana petita d'en Hal, per donar-li el biberó. La mare va mirar en Nat—. En James vindrà a sopar amb nosaltres?

—Em sap greu, però no. Està treballant, i després anirà a veure els seus pares amb cotxe.

—Oh, quina llàstima.

—Estic cansat. Tornem tots al llit —va dir el pare, sortint de la cuina. En Hal va riure. Els ulls del pare brillaven d'alegria. Li agradava el Nadal tant com a ell—. Escolta, Hal... —El pare va adoptar un to seriós, mentre el seguia cap a la sala d'estar—. Hem tingut una petita conversa i hem decidit que, ara que tens dotze anys, ets massa gran per rebre un mitjó ple de regals.

—Papaaa! —va grunyir en Hal. El seu pare feia la mateixa broma cada any.

—Ahir a la nit el vam despenjar de la llar de foc —va continuar el pare, gaudint del rondineig del seu fill—. Aviat seràs adolescent, i...

—I llavors què és, allò d'allà? —En Hal va assenyalar el mitjó que ell mateix havia penjat a la llar de foc de gas la nit anterior, i que en aquell moment era a terra, al costat de l'arbre, ple a vessar.

—Caram, no m'ho puc creure! —El pare d'en Hal es va gratar el cap—. D'on ha sortit?

—Papa! —En Hal es va picar la cara amb les mans—. Prou!

L'oncle Nat reia per sota el nas, assegut al braç del sofà, mentre que la mare d'en Hal es va deixar caure sobre els coixins, encara bressolant l'Ellie.

—Espero que t'hagis portat bé, aquest any. —El pare va alçar les celles amb expressió interrogadora—. Si no, pot ser que estigui ple de patates i carbó.

—Que si m'he portat bé? He atrapat una lladre de joies i he resolt un segrest! M'he portat de meravella!

—Au, va, torronet —va dir la mare, rient—, obre el mitjó!

En Hal va desembolicar un io-io, un joc d'estris d'higiene per a la Bailey, un coixí de pets (que el seu pare va inflar immediatament i va fer veure que s'hi asseia sense voler), un parell de llapis que també servien de baquetes de bateria i una baralla de cartes amb imatges antigues de trens impreses al revers. En Hal es va prendre el seu temps per admirar cada regal i donar les gràcies, però mentre els desembolicava, els seus ulls es desviaven cada dos per tres als paquets de sota l'arbre, buscant una etiqueta amb la calligrafia inclinada del seu oncle.

—Sí que has anat per feina! —va dir la mare, quan

en Hal va girar el mitjó de cap per avall i va veure com en queien una mandarina i una nou. Va passar l'Ellie al seu pare—. Obrim els regals de l'arbre després d'esmorzar. Nat, hi ha *pancakes* amb bacó i xarop d'erable. En Hal va voler un esmorzar com els que us prenieu al Cometa Californià.

—Però Bev, em moro de ganes de veure quin regal de Nadal m'ha fet en Hal! —va dir l'oncle Nat, agafant-li la mà—. No podem intercanviar-nos els regals abans d'esmorzar?

—Sí, fem-ho així! —En Hal es va posar dret d'un salt i la Bailey va bordar d'emoció. Sense esperar la resposta de la seva mare, es va llançar sota l'arbre, ignorant-ne les agulles, i en va treure un paquet rectangular—. Bon Nadal, oncle Nat. —Va empassar-se la saliva, sobtadament nerviós—. Espero que t'agradi.

L'oncle Nat va estripar el paper d'embolicar i va revelar un esbós emmarcat del Falcó Escocès traient vapor pel viaducte de Ribbleshead de Yorkshire.

—Hal! —va exclamar, agafant aire—. Ho has dibuixat tu?

En Hal va assentir amb el cap.

A l'oncle Nat se li havien entelat els ulls. Va sostenir el dibuix a la llargada del braç.

—És perfecte, Hal. M'encanta. —Va estendre el braç lliure i va abraçar en Hal—. Vine aquí. Gràcies. És el millor regal de Nadal que hauria pogut desitjar. El penjaré a la sala d'estar, damunt de la llar de foc.

En Hal es va enrojolar d'orgull.

—Fa setmanes que hi treballa —va dir la mare, amb un gran somriure.

—Carai, ara em sento malament —va dir l'oncle Nat—.

El que t'he fet jo no li arriba ni a la sola de la sabata. —Es va treure un paquet de la butxaca, embolicat amb paper daurat i lligat amb una cinta vermella—. Espero que t'agradi.

—Gràcies —va dir en Hal. El regal tenia la mida d'una rajola de xocolata grossa, i era dur. Va desfer la cinta, va apartar el paper i es va trobar agafant una llauna de barres de carbonet.

—Vaig pensar que t'ho passaries bé dibuixant amb carbonet —va dir l'oncle Nat.

En Hal va tenir la sensació que l'aire li havia abandonat els pulmons. Es va mirar la llauna amb un somriure d'orella a orella, intentant no revelar la seva decepció.

—Oh, ostres! Uncle Nat, són una passada! Mai no havia dibuixat amb carbonet. Gràcies.

Tothom que hi havia a la sala d'estar el mirava fixament, o sigui que va obrir la llauna per demostrar el seu interès per les barres de carbonet. De dins, en va caure una targeta petita que va anar a parar a terra. En Hal la va recollir.

—Necessitaràs algun motiu per dibuixar, és clar —va afegir l'oncle Nat.

La targeta era d'un verd fosc, gravat en relleu amb unes lletres daurades. En Hal se la va quedar mirant. Va intentar dir alguna cosa, però no li sortien les paraules, i es va trobar posant boca de peix. Va mirar el seu oncle, que somreia com el gat d'*Alicia al país de les meravelles*.

—Anirem a Sud-àfrica, Hal! —va dir l'oncle Nat, amb entusiasme—. Per les vacances de febrer. Agafarem l'Estrella del Safari a Pretòria i travessarem Zimbàbue per veure les cascades Victòria, a la frontera amb Zàmbia. Vaig pensar que t'agradaria dibuixar amb carbonet els animals que veurem als parcs de safari...

Però no va poder acabar la frase, perquè en Hal es va posar a cridar i va arrencar a córrer cap a ell. Les barres de carbonet van sortir volant quan va abraçar el seu oncle tan fort que el va fer caure del sofà.

Sud-àfrica! El cor d'en Hal esclatava d'alegria només de pensar que faria un altre viatge ferroviari amb el seu oncle. Però no es podia ni imaginar que acabaria sent l'aventura més perillosa de les que havien viscut fins llavors.

Capítol dos

Estació Safari

En Hal es va llepar la punta del polze i va difuminar les línies de carbonet del seu quadern d'esbossos per donar-los aspecte de punxes negres i esmolades. El subjecte del seu dibuix es fregava amb l'escorça d'un arbre i se'l mirava amb aire amenaçador. El porc espí tenia un musell esponjós, una cresta blanca i negra, unes espines llargues i punxegudes, i una cua rabassuda. En Hal es va inclinar cap endavant per examinar-li la cara, però la criatura li va bufar, se'n va anar deambulant cap al cobert ferroviari i es va ficar per un forat polsegós.

—Un client d'allò més espinós —va observar l'oncle Nat. Es protegia la cara blanca del sol de justícia amb un barret panamà d'ala ampla. Era el prototip del viatger europeu, amb la camisa blanca emmidonada i el trajo de lli de color d'ívoli.

Estaven asseguts en una taula de ferro, a l'andana buida dels Jardins de Pretòria, una terminal ferroviària privada als afores de la ciutat. Abans que la convertissin en estació, havia estat una casa de camp majestuosa, i els terrenys del voltant, plens de vida salvatge, havien estat uns jardins d'allò més sofisticats. En Hal va pensar en els habitants de la seva ciutat, Crewe, que passaven unes vacances de febrer fredes i grises, i va somriure al ramat de vaques nguni de taques vermelles i negres que pasturaven a l'altra banda de les vies, sota el sol del matí.

Havien aterrat a Johannesburg la nit anterior i havien sortit cap a Pretòria de bon matí. Només havien hagut de fer una hora amb cotxe des de l'hotel, i en Hal estava ansiós per explorar l'estació. Mentre el seu taxi ascendia pel caminet de grava blanca, en Hal va intentar assimilar l'edifici impressionant de maó vermell cobert d'heures i plantes enfiladisses florides. Un rètol de color verd ampolla, mig ocult entre els parterres de flors, posava «Ruta Ferroviària Ackerman» amb una pintura daurada escrostonada. A causa de la barreja d'emoció i gana, sentia com si un exèrcit de grànols li saltés dins l'estómac.

Un grum els va agafar l'equipatge i al cap d'una estona els va servir l'esmorzar al porxo, que en realitat només era una part ampla de l'andana. La via era tan a prop de la casa que més aviat semblava un caminet d'entrada d'allò més excèntric.

Mentre en Hal engolia la fruita i les pastes, un home amb un somriure de cocodril afamat es va acostar a la seva taula a grans gambades. La barba i els cabells grisos tallats curts li intensificaven el bronzejat de la pell. Duia una camisa blava i uns pantalons d'un blanc guix.

—Nathaniel Bradshaw? Soc en Luther Ackerman. Benvingut als Jardins de Pretòria i a la via ferroviària de la meva família. —Va fer una encaixada vehement amb l'oncle Nat—. Com m'alegro que acceptés la meva invitació. Prepari's per a l'experiència de la seva vida! L'Estrella del Safari és un hotel de luxe sobre rodes, la joia de la corona de la meva flota. Portarem la vida salvatge de l'Àfrica a la seva finestra. El trajecte fins a les cascades Victòria és un dels més magnífics del món.

Acabada la seva xerrameca de comercial, va desviar els ulls cap a en Hal.

—Encantat de coneixe'l, senyor Ackerman —va respondre l'oncle Nat, enretirant la mà—. Aquest és el meu nebot, en Harrison Beck.

—Harrison Beck? —L'Ackerman va retrocedir una passa, i el va estudiar de fit a fit. En Hal es va posar les mans darrere l'esquena, per si de cas aquell senyor tan nerviós intentava fer-li una encaixada—. El detectiu ferroviari que he vist als diaris?

En Hal es va posar vermell de satisfacció.

—T'agradaria que organitzéssim un crim perquè el puguis resoldre a bord? —L'Ackerman va fer una gran riallada—. Què preferiries? Un suborn? El robatori d'una obra d'art? Ja ho tinc! Què et sembla un assassinat ben sucós? —va afegir, picant-li l'ullet.

—M'encantaria resoldre un assassinat, algun dia —va dir en Hal, frisés—. És el crim més important per a un detectiu.

—No, gràcies —va dir l'oncle Nat—. Ja hem presentat prou delictes, en els nostres darrers viatges. Hem vingut a veure els animals.

—I els trens —va afegir en Hal—. És veritat que té un museu del ferrocarril aquí mateix, senyor Ackerman?

—Digue'm Luther —va dir l'home, tustant l'esquena d'en Hal amb la seva manassa, tan fort que va estar a punt de fer-lo caure de la cadira—. I sí! —Va assenyalar a l'altra banda de la via—. Allà hi ha la nau dels motors, on restaurem locomotores i equipem els vagons. Més enllà hi ha el centre de classificació. Per aquell camí hi trobaran la caixa de senyals i la torre d'aigua originals. —Va fer una pausa quan un estruç va passar corrent pel costat de la font que hi havia en una banda del porxo—. Els asseguro que no els decebrà. —Va obrir els

braços al màxim—. Explorin fins que el cor els digui prou.

—És normal tenir animals en una estació, a Sud-àfrica? —va preguntar en Hal.

—Els animals es van instal·lar aquí quan la casa va quedar abandonada, a la dècada del 1940 —va explicar en Luther—. Feia tant temps que hi vivien quan vaig comprar la finca que no em vaig veure amb cor de fer-los-en fora. —Va mirar l'oncle Nat, va picar de talons i va abaixar el cap—. Ja els he molestat prou. Com que seré el gerent d'aquest trajecte, ja ens veurem a bord de l'Estrella del Safari.

—Em pregunto si ens trobarem un crim per resoldre, en aquest viatge —va dir en Hal, mentre passaven per un pont de ferro que creuava les vies. Seguien un camí arbrat que els havia de dur a la nau dels motors, arrecerats per l'ombra fresca del fullatge, que els proporcionava un respir acollidor de la calor del sol.

—Espero que no —va dir l'oncle Nat, ventant-se amb el barret—. M'agradaria relaxar-me i gaudir del safari.

—Però és emocionant, resoldre crims —va dir en Hal, observant com un escarabat de la mida d'una castanya volava matusserament davant seu—. I jo hi tinc traça.

L'escarabat es va estimbar contra el tronc d'un arbre i va caure a terra.

—Ves amb compte amb el que desitges —va dir l'oncle Nat, rient a contracor.

A través d'una obertura entre els arbres, van veure dues naus immenses que cobrien les vies. Entre les portes obertes es veia una locomotora de color blau reial. En Hal s'hi va acostar corrent, seguit de prop pel seu oncle.

L'interior de les naus reverberava amb els cops de martell i el grinyol de les màquines. En Hal i en Nat van pujar a una galeria des d'on es veia tot el taller.

—Increïble! —va articular en Hal amb els llavis, mirant el seu oncle.

Van observar els vagons antics i les locomotores en diversos estats de reparació. Una cascada de guspises sortia d'una fossa situada entre els rails, i en Hal va albirar una dona remenant l'interior d'una locomotora de classe 6 mig desballestada. Duia una granota i els seus braços pàl·lids estaven tacats de greix; a en Hal li va recordar la seva amiga Lenny. Va repenjar el quadern d'esbossos sobre la barana per dibuixar-la. Mentre difuminava les línies negres per ombrejar el metall brillant del bullidor del motor, en Hal va veure com l'oncle Nat apareixia al seu camp de visió.

La mecànica va sortir de la fossa i es va eixugar les mans amb un drap. Tenia els cabells curts i un nas arromangat que li donava un aspecte de fada múrria. Va fer una encaixada amb l'oncle Nat, i ell va assenyalar amunt, cap a en Hal.

En Hal la va saludar amb la mà i va arribar al final de la galeria, on hi havia una escala que conduïa al taller de la planta baixa.

—Hal —va dir l'oncle Nat, fent-li un gest perquè s'hi acostés—. Et presento la Flo, la germana del senyor Ackerman. És l'enginyera en cap del taller.

—Hola. Justament estava parlant al teu oncle sobre la Janice, la locomotora que arrossega l'Estrella del Safari. —La Flo tenia una actitud directa, però amable.

—La condueix vostè? —va preguntar en Hal. La Flo li havia caigut millor que el seu germà a l'instant.

—No. Els maquinistes són la Sheila i en Greg. Jo us acompanyaré en el trajecte per si hi ha cap emergència. No convé que un tren de vapor s'encalli a la sabana sense una enginyera a bord.

—Encallar-se? Pot passar, això? —va preguntar en Hal.

—Qualsevol cosa pot passar. —La Flo va arronsar les espatlles—. Aquí no hi ha res que sigui nou de trinca. —De sobte, va fer una cara estranya—. Però fem una bona feina. —Va parpellejar i va canviar de tema—. Si vols veure el motor, passa per la cabina abans que arrenquem i te l'ensenyaré.

—Gràcies, vindré —va dir en Hal, amb un somriure d'orella a orella.

Es van acomiadar i, després de fer una volta per tot el taller per veure com es restauraven els vagons desballesats, van tornar a sortir.

—Tenim més o menys una hora abans no arrenqui el tren —va dir l'oncle Nat, mentre tornaven pel mateix camí—. M'agradaria trobar algun diari per llegir.

—Jo vull dibuixar l'estació. —En Hal va assenyalar un banc resguardat entre uns arbres—. Potser des d'aquí.

—Bona idea. —L'oncle Nat va assentir—. Vine a buscar-me quan hakis acabat.

En Hal es va asseure, va obrir el quadern d'esbossos per una doble pàgina en blanc i va deixar que el carbonet llisqués lleugerament pel paper i capturés les línies horitzontals sòlides de l'andana i les línies verticals de l'estació. Alguna cosa pesant li va saltar a la falda, i en Hal va deixar anar un crit en veure un animal de la mida d'un gat petit, amb un pelatge aspre i ros, unes potes molsudes i una cua espessa. La bestiola se'l va quedar mirant amb uns ulls penetrants de color ambre.

—Chipo? —va cridar la veu d'un nen—. Chipo, on ets?

L'animal es va girar de cop i es va apartar d'en Hal d'un salt tan bon punt un nen amb una mata de pèl arrissada sobre el cap, pell marró i unes ulleres més amples que la cara va aparèixer entre els arbres. Duia una samarreta de color groc descolorit i uns pantalons caquis.

—Ja t'he trobat, Chipo! —L'animal va arrencar a córrer cap al braç del nen i se li va asseure darrere les espatlles. El nen li va dirigir un somriure, i després un altre a en Hal—. Es pensa que tens menjar.

—Ah! —En Hal es va treure una bossa de cacauets mig buida de la butxaca—. Són de l'avió.

Mirant el nen per assegurar-se que podia fer-ho, en Hal es va posar tres cacauets al palmell de la mà. La Chipo es va tornar a enfilar al banc d'un salt, va agafar-ne un amb cada mà i se'ls va ficar a la boca.

—Ja has fet una amiga —va dir el nen, rient.

—Què és? —En Hal va examinar la Chipo, que rosegava els fruits secs—. Un suricata?

—Una mangosta groga.

—Que guai! —En Hal va alçar la vista—. Em dic Hal, per cert.

—Jo soc en Winston. —La Chipo va arrabassar l'últim cacauet que li oferia en Hal i va tornar a enfilar-se a les espatlles d'en Winston—. D'on ets?

—D'Anglaterra —va respondre en Hal—. He vingut per viatjar a bord de l'Estrella del Safari amb el meu oncle.

—Que dibuixaves? —En Winston va assenyalar el quadern amb el cap.

—Sí, la majoria de vegades dibuixo trens. —En Hal li va ensenyar els esbossos de la nau—. Però en aquest viat-

ge també faré animals. —Va girar els fulls fins anar a parar a la pàgina del porc espí malcarat.

—No li has posat cara! —va riure en Winston.

—No parava de moure's.

—La Chipó s'estarà quieta amb la condició que li donis més cacauets.

Com si no hi estigués d'acord, la Chipó va saltar de l'espall d'en Winston i es va fer fonedissa entre els arbres.

—Un altre cop no! —va exclamar en Winston, exasperat—. La mare m'ha dit que la podria portar al tren si aconseguia mantenir-la sota control. —Va arrencar a córrer darrere de l'animal, i en Hal els va seguir—. Chipó, vine aquí! Les mangostes acostumen a viure en colònies, i ella es pensa que és la líder de la nostra.

En Hal es va alegrar de sentir que ells també pujarien al tren.

—La teva mare és passatgera?

—És la guia del safari. —En Winston va mirar entre els arbustos, cap a unes vies mortes antigues—. Ho sap absolutament tot sobre els animals de Sud-àfrica i Zimbàbue. És zoòloga. Aquest és el primer cop que em deixa acompanyar-la. Normalment m'he de quedar a casa, amb el pare. He promès que l'ajudaria en el que calgués, a fer encàrrecs i coses per l'estil. Em moro de ganes de veure les cascades Victòria. La mare m'ha fet portar la feina d'escola —va dir en Winston, amb una ganyota.

—Mira, allà la tenim. —En Hal va assenyalar la Chipó, que era a pocs metres de distància, al costat d'un arbre, dreta sobre les potes del darrere, ensumant l'aire. De sobte, va posar les orelles planes. Va arrencar a córrer, va fer un salt i va caçar una libèl·lula amb les potes. En un tres i no res, ja la tenia dins la boca.

En Winston va tancar els llavis i va emetre un soroll agut. Va fer el gest d'obrir-se pas entre els arbustos, cap a la Chipó, que va córrer cap a ell, però es va quedar glaçat i va retrocedir.

—Oh, no! El senyor Ackerman —va xiuxiuejar—. La mare em va dir que vigilés que la Chipó no s'hi acostés. —En Winston va agafar la mangosta groga i se la va arambar contra el pit—. Vinga, anem.

Abans de seguir-los, en Hal va donar un cop d'ull per damunt de l'espatlla. En Luther Ackerman parlava entre xiuxiuejos amb un home baixet de pell groguenca que duia una camisa i uns pantalons caquis. Tenia les espatlles encorbades i el cap cot, com si estigués explicant un secret. En Hal va repenjar la barra de carbonet sobre una pàgina del quadern en el moment que l'home assentia i lliurava al senyor Ackerman un feix de diners subjectats per un clip platejat que brillava sota el sol. En Hal va notar que se li posava la pell de gallina per tot el cos.

Allunyant-se sigil·losament, va saber amb una certesa esgarrifosa que acabava de presenciar una cosa que no hauria hagut de veure. El cor li anava a mil. Al final sí que hi hauria un cas a bord de l'Estrella del Safari, i estava decidit a resoldre'l.